

Papa en Daantje zijn samen een eindje aan het fietsen door Nuenen. Ook Dommel, de hond, is mee. Hij rent naast Daantje over het pad, want honden kunnen natuurlijk niet fietsen! Daantje is *héél* erg moe. Ze kan en wil niet meer fietsen. ‘Nog even doortrappen, Daantje! We zijn er bijna’, roept papa haar toe. Maar Daantje laat boos haar hoofd naar beneden zakken. ‘Bah, ik ben er helemaal klaar mee, pap! Ik ben moe, ik heb honger en ik moet ook nog eens *héél* nodig naar de wc!’ Dommel bromt met Daantje mee: ‘En ik vind het vandaag maar een beetje *hondenweer!*’ Maar ineens ruikt Dommel een heerlijke geur. Het ruikt zoet, maar ook een beetje zout. Hij kan de smaak al op zijn tong proeven en begint meteen te kwijlen. Dommel hoeft niet lang na te denken om te weten wat die heerlijke geur is. ‘Oooh, ruik ik nu *worst?!*’, roept hij enthousiast en hij rent zo hard als een haas op de worstgeur af. Met Daantje achteraan. Want die domme Dommel was vergeten dat Daantje hem aan zijn hondenriem vasthield en trok haar zo – *hup!* – recht de struiken in.

BOEM! Daar liggen ze dan. Ondersteboven op de grond en de fiets in de struiken. ‘Onze DOM-mel, toch!’ lacht papa vanaf het fietspad. Maar Daantje kan helemaal niet meelachen. Ze is boos, *héél* boos op Dommel. Maar gelukkig heeft ze geen pijn gekregen van de val. ‘We staan in ieder geval eindelijk stil. Zeg pap, kan ik hier niet even plassen? Hierzo, in de bosjes?’ Papa kijkt zijn dochter verbaasd aan. ‘Maar weet je dan niet wat hier vroeger gestaan heeft, Daantje?’ Daantje en Dommel kijken vragend op. ‘Stond er maar een wc’, zucht Daantje. ‘Ja, of een slager die toevallig *heerlijke* worsten verkoopt’, jammert Dommel. Papa schudt lachend zijn hoofd. ‘Nee, vroeger stond er hier een *station!*’ Nu kijken Daantje en Dommel nog verbaasder naar papa.

‘Ja, het is echt waar, hoor! Er heeft hier vroeger een station gestaan en er was natuurlijk ook een stationschef.’ ‘Maar, waar is dat station nu dan?’, lacht Daantje. ‘Want ik zie hier niks staan, hoor!’ ‘Oke, dan’, besluit papa. ‘Laat mij het hele verhaal aan jullie vertellen.’ Daantje en Dommel kijken elkaar verschrikt aan. ‘Oh nee, echt het *héle* verhaal?’ Daar hebben Daantje en Dommel geen zin in. ‘Of zullen we gewoon weer de fiets pakken?’, stelt papa voor met een klein lachje op zijn gezicht. Oh nee, daar heeft Daantje al *helemaál* geen zin in en springt dus meteen overeind en roept: ‘Nee, nee, pap! We luisteren al! Vertel het *héle* verhaal maar!’ ‘Goed, goed. Waar zal ik beginnen?’, glimlacht papa, terwijl hij zijn fiets tegen een boom zet en tegenover Daantje en Dommel komt zitten. Dan buigt Daantje zich naar Dommel toe en fluistert in zijn oor: ‘Al moeten we nu naar een oud verhaal luisteren, eh Dommel.. Maar we hoeven in ieder geval even niet meer te fietsen!’ Dommel grinnikt met Daantje mee, terwijl papa het verhaal begint te vertellen. ‘De mensen waren ontzettend blij met station Nuenen.’

Daantje sluit haar ogen en fantaseert over het station. Ze ziet mensen de trein in- en uitstappen, waaronder een man met een net groen jasje aan en een rode stropdas, een nette dame met een lange jurk en een grappig hoedje van stro. En een meisje met een grote lolly in haar hand. Naast haar huppelt een klein hondje met haar mee. ‘Het station is een klein gebouw, maar wel erg hoog’, vertelt papa verder. ‘Er zaten ook veel ramen in. Sommige ramen zijn vierkant en andere zijn rond. Achter elk raam hingen nette, witte gordijnen. En natuurlijk had het station ook een grote deur, een groene deur. Boven de deur hing een breed bord met de woorden: Station Nuenen. Het station had een puntig dak. Het dak leek net op een hoed en de hoge schoorsteen op een potlood. Naast het station was een fietspad en daarachter stond een koffiehuis. In dat koffiehuis konden mensen even zitten en een kopje koffie drinken.’ ‘Bah, ik lust helemaal geen koffie!’, roept Daantje en trekt een vies gezicht. ‘Koffie is voor oude mensen. Ik drink veel liever limonade! Of een kopje thee, dat kan ook nog wel.’ In het koffiehuis stond een groot podium waar muziek werd gemaakt en er kon gedanst worden.

Het leek Daantje een erg gezellig en mooi station. Maar helaas staat het station er nu niet meer. ‘Het station is afgebroken, gesloopt, weggehaald’, legt papa verdrietig uit. ‘Wat jammer!’, roept Daantje en begint ook een beetje verdrietig te worden. ‘Het leek mij erg leuk als hier nog een klein stationnetje had gestaan. Dan konden we voortaan met de trein heen en weer. En dan hoefden we niet meer van die lange fietstochten te maken!’ Papa knikt. Hij kijkt opzij, naar Daantje haar fiets die nog steeds in de struiken ligt. ‘Voorlopig hoef je niet meer te fietsen’, zucht papa, terwijl hij Daantje haar fiets uit de struiken haalt. ‘Hij is namelijk kapot.’ Dan kleurt Dommel een beetje rood. Het was ten slotte zijn schuld dat die fiets in de struiken kwam. ‘Maar gelukkig kunnen we ook lekker wandelen door Nuenen, heen en weer’, glimlacht papa en gooit de kapotte fiets over zijn schouder. Daantje knikt. ‘Zullen we onderweg langs een koffiehuis gaan?’

Daantje, Dommel en opa zijn in Gerwen. Ze zijn aan het wandelen, totdat Daantje een groot ding ziet staan. Het heeft een grijze kleur en het is maar liefst een kop groter dan Daantje zelf. Het grote ding heeft een groot hoofd, 4 lange benen en een kort staartje. 'Wat een grappig, groot ding!', lacht Daantje. En met een grote sprong is ze op het ding gaan zitten, terwijl Dommel verbaasd toekijkt. Daantje was op een *standbeeld* gaan zitten. Het heeft de vorm van een paard en het staat midden op een grasveldje, achter de oude Sint-Clemenskerk in Gerwen. Daantje steekt haar armen en benen in de lucht en roept luidkeels: 'Zie hier, uw prinses op het witte uhh.. *grijze* paard!' Opa glimlacht. Hij kent het standbeeld maar al te goed en vraagt aan zijn kleindochter: 'Weet je ook waar dat standbeeld eigenlijk voor staat, Daantje?' Dan steekt Daantje boos haar handen in haar zij en gilt als een deftige, nette dame: 'Het is *prinses* Daantje vanaf nu, opa! Prinses Daantje en haar grijze standbeeld uhh, *paard!*' Dommel kijkt boos op. 'Nou ja zeg, en ikke dan?! Ik ben er ook nog!'

'Oh, het spijt me, prinses Daantje. Maar laat me het goedmaken met een mooi verhaal over dit paard!', roept opa terug. Daantje schrikt. 'Ho wacht even, hoor. Is dit soms weer zo'n een oud verhaal van vroeger?' Oei, maar daar heeft Daantje geen zin in. Ze vindt die oude verhalen namelijk *oeerrsaai!* 'Nee, dank je wel, opa! Prinses Daantje wil niet naar een oud verhaal luisteren. Maar, Dommel vast wel!', roept ze met een gemeen lachje op haar gezicht. Vervolgens knielt opa naast Dommel op het gras. Hij aait zachtjes over Dommel zijn rug en kriebelt achter zijn flapoor. Dommel vindt dit zó fijn, dat hij begint te knorren als een varkentje en met zijn staart heen en weer kwispelt. Daarna begint opa het verhaal te vertellen. Opa heeft een fijne stem om naar te luisteren. Op de achtergrond luistert Daantje toch stiekem mee, want ze is ergens toch wel nieuwsgierig wat opa te vertellen heeft. 'Luister Dommel', begint opa, 'vroeger was er een man, genaamd *Jan Smits*. Jan woonde in Gerwen en hield veel van paarden. Vooral van *Brabantse Trekpaarden*.' Dommel lacht. 'Oh, dat zijn toch die enorme paarden met van die kleine staartjes?' 'Jan deed samen met zijn paarden mee aan wedstrijden. Wie het mooiste paard had, kon een prijs winnen.'

Daantje sluit haar ogen. Ze fantaseert over het verhaal dat opa vertelt. Ze ziet een volwassen man voor zich, met een nette, lange jas aan en een plat boerenpetje op zijn hoofd. Het was Jan Smits. Hij staat naast acht paarden, die netjes naast elkaar op een rij staan. Het waren mooie paarden. Ze hadden vlechten in hun manen en sommige hadden zelfs kleurrijke strikken om. Maar Dommel was niet zo blij. Hij was zelfs een beetje bang. De paarden waren heel groot, lomp en breed. In hun ogen leek Dommel maar op een klein muisje. En daarom liep hij met zijn staart tussen zijn poten, omdat hij bang was om straks zo plat als een pannenkoek te worden geplet.

'Jan Smits deed ook aan *span-rijden*', verteld opa verder. 'Span-rijden betekent dat je op een wagen rijdt, dat getrokken wordt door één of meerdere paarden.' 'Dat moet vast een SPAN-nende wedstrijd geweest zijn!', grapt Dommel zachtjes. Daantje fantaseert een houten wagen met voorop 6 grote paarden. Het is eigenlijk net een auto, maar dan zonder dak en hele grote wielen. Er blaast iemand op een fluitje en ineens beginnen de paarden te rennen. Ze trekken de wagen mee vooruit.

'Maar voordat Jan meedeed aan een wedstrijd, moesten de paarden eerst mooi en netjes worden gemaakt', legt opa uit. 'Dit was zoveel werk, dat ze hier soms een *héle dag* mee bezig waren! Dan stonden ze met 6 mensen in de paardenstal. Terwijl iemand de voeten van het paard schoonpoetst, maakten een paar meisjes vlechten in de manen.'

Jan heeft heel veel prijzen gewonnen met zijn paarden en wedstrijden. Hij heeft zelfs een zilveren medaille gekregen van *de koning!* 'Een medaille van de koning? Dat is toch wel héél bijzonder!', roept Daantje. 'Maar, wanneer vertel je ons nou over dat standbeeld dat hier staat, opa? Wat heeft dit beeld met Jan Smits te maken?' Opa lacht. 'Jan Smits kwam zelf op het idee om dit standbeeld te laten maken. Het was groot feest toen het standbeeld in Gerwen werd neergezet. Er waren veel mensen, maar natuurlijk ook paarden bij. En de burgermeester, hij was er ook.'

Daantje vindt het een leuk verhaal. Ze wil zelfs nog meer horen over Jan Smits. Opa staat op en klopt wat zand van zijn broek af. 'De jongste zoon van Jan Smits woont hier heel vlakbij. Bij hem thuis hangen er overal op de muren foto's, medailles en strikken. En de planken staan vol met prijzen. Zullen we bij hem langs gaan?' Dat vind Daantje een heel goed idee. En ze vertrekken meteen.

Daantje, Dommel en opa zijn in Nederwetten. Ze maken een heerlijke wandeling door het bos. Vogels fluiten in de bomen, waar bladeren knisperen door de wind. Over het zandpad loopt een egeltje, gevolgd door een dikke pad. Ze horen het water stromen in de rivier en zien kleurrijke libellen dansen tussen het hoge gras. Wat een mooie dag. Daantje en Dommel rennen tussen de bomen door. Ineens roept Daantje vanachter een paar struiken: 'Moet je eens kijken, Dommel! Ik heb een nieuw hondenhok voor je gevonden!' Nieuwsgierig loopt Dommel naar Daantje toe. Dan ziet hij een vreemd gebouw op een grasveldje staan. Het is geen groot gebouw, maar het heeft wel een rood, schuine dak en 6 kleine raampjes. En aan de top van het dak, hangt een oude bel. Zou deze het nog doen?

Ondertussen is opa ook komen kijken. Hij lacht. 'Dit is toch geen hondenhok, Daantje!' Natuurlijk wist Daantje dat wel, want ze maakte maar een flauw grapje met Dommel. 'Maar wat is het dan wel?', vraagt ze zich af. 'Dit is een kloosterkapel', legt opa uit. 'Een wat?', vraagt Daantje. 'Een kloosterkapel. Dat is eigenlijk een klein kerkje van een klooster.' Daantje begint het langzaam te begrijpen. 'Maar wat is een klooster?', is haar volgende vraag. Opa krabt achter zijn kale hoofd. Hij moet even nadenken. 'Tja, daar vraag je me wat! Laten we maar even hier op het gras gaan zitten, dan leg ik je het uit.' Daantje draait zich om en kijkt Dommel aan. 'Oh jee, volgens mij moeten we weer naar een lang verhaal luisteren, Dommel!', fluistert ze naar hem. Dommel knikt en zucht. Maar hij wil eigenlijk ook graag weten wat nou een klooster is. Daantje en Dommel gaan op het gras zitten en luisteren naar opa zijn verhaal.

'Een klooster is een gebouw. In dat gebouw leven en werken mensen samen volgens hun geloof in God. Mannen worden monniken genoemd en vrouwen nonnen. De monniken dragen een pij en meestal sandalen.' 'Wat is een pij?', vraagt Daantje. 'Dat is een lange jurk of hemd met een hoofdkap', legt opa uit. Daantje sluit haar ogen en begint een monnik te fantaseren. Ze ziet een lange man die een donkere jurk of uh.. pij draagt. Om zijn nek hangt een lange ketting met een kruis. Ook fantaseert Daantje een non. Zij draagt een donkere jurk, met een wit schort, een witte hoofddoek en een donkere hoofdkap. En ook de non heeft een lange ketting om haar nek met een kruis.

'En wat doen die mensen daar in dat klooster?', vraagt Daantje aan opa. 'Ze werken in de tuin of keuken. Ook leren ze kinderen lezen en schrijven. Ze zorgen voor mensen die arm, ziek, eenzaam zijn of geen huis meer hebben.' 'Ja maar, dat kunnen ze toch ook gewoon in de kerk of thuis doen? Waarom moet dat per se in een klooster?', vraagt Daantje. 'Dat klopt', lacht opa, 'maar de meeste kloosters liggen ver van de stad of dorp vandaan. In een klooster moet het stil zijn. Er mag niet gepraat worden.' Daantje kan het niet geloven. 'Tjonge, dat zou ik niet kunnen, hoor!' 'Dat klopt', zucht Dommel moe. 'Dat zou Daantje inderdaad niet kunnen. Zij praat de hele dag door!' 'Waarom mag er in een klooster niet gepraat worden, opa?', vraagt Daantje. 'Zo kunnen de monniken en nonnen in rust bidden en nadenken. En ze bidden wel 5 tot 6 keer op een dag.' Daantje schrikt. '5 tot 6 keer?! Op één dag!', roept ze. Opa knikt. 'Ja, zeker. Vaak beginnen ze al heel vroeg in de nacht, wanneer de mensen nog slapen. Maar het is niet altijd stil in een klooster. Soms zingen de mensen tijdens bidden', legt opa uit. Dat vindt Daantje erg leuk. 'Dat wil ik meemaken! Welke muziek zingen zij? Billie Eilish? Justin Bieber?' 'Nee, natuurlijk niet!', lacht opa. 'Zij zingen liedjes die ook in de kerk worden gezongen.' Daantje zucht. 'He, wat jammer nou!'

'Kom nou, Daantje. Niet zo verdrietig', grinnikt opa. Maar Daantje luistert niet naar opa en denkt diep na. 'Weet je wat, opa', stelt Daantje voor, 'Ik zal die mensen uit het klooster eens laten horen wat échte muziek is!' Opa kijkt Daantje vragend aan. Ook Dommel komt overeind zitten. 'Je weet toch dat ik al een tijdje gitaar speel?', vraagt Daantje. Opa knikt stilletjes. 'Nou, ik zal eens een lied voor hun spelen die je nog nooit in een kerk gehoord hebt!', roept Daantje. Opa heeft er zijn twijfels over, maar weet ook dat hij Daantje niet van gedachten kan veranderen. 'Kom, opa en Dommel! Ik zal thuis een paar liedjes voor jullie spelen', stelt Daantje voor en springt meteen overeind. 'Ja maar, Daantje. Je kunt niet zomaar elk nummer in de kerk gaan zingen. Kerkliedjes gaan meestal over God, geloven in jezelf en elkaar. Of over het licht', legt opa uit. 'Jaha! Dat komt wel goed, opa!', roept Daantje eigenwijs en ze begint meteen luidkeels Brabant van Guus Meeuwis te zingen: 'En dan denk ik aan Brabant, WANT DAAR BRANDT NOG LICHT!'